

YAZAN
GÖKÇE ÖZDER

RESİMLEYEN
GÜL SARI

Elisi Kenti'nden

Jules Verne

Adasına

Bir

Günaydın. Ne kadar da güzel bir ilkbahar çarşamba sabahı, değil mi? Baksana Ma aile mutfağından neşeli kahkahalar geliyor. Kermit Bey yine esprileriyle evdekileri güldürüyor anlaşılan. Matruşka Hanım -Kermit Bey bu ismi çok uzun bulduğundan ona Mat ya da Matcığım diyor uzun zamandır, aslında sadece Kermit Bey değil, Matruşka Hanım'ın Elişi Kenti'ndeki dostları da ona Mat demekten çok hoşlanıyor, hatta çoğu, onun isminin Matruşka olduğunu çoktan unuttu bile. Ne diyordum, heh evet, Matruşka yani Mat Hanım o dev kahkahalarından birini daha atıp "İlahi Belikli, nereden aklına geliyor böyle şeyler bilmem ki." diyor. Ah işte görüyorsun ya, evde iki

komedyen mizaçlı kimse olunca bilemedim. Meğer sabah sabah herkesi gülmekten kırıp geçiren Kermit Bey değil bizim Belikli kızmış. Nasıl da anlayamadım! Belikli'yi ilk bakışta, sevimli suratı, iki yana örülü saçları, bebe yaka elbisesiyle görüp onu sınıfının en sessiz ve çalışkan çocuğu sanabilirsin. Çalışkan olmasına çalışkandır, hem de sınıfının en çalışkanlarından. Fakat pek de öyle sessiz olduğu söylenemez. Daha tanışma anında öyle bir espri yapar ki o an anlarsın Belikli'nin sıradan bir çocuk olmadığını. Bu espri yeteneği sayesinde dersleri de en iyi o kaynatır. Mesela geçenlerde coğrafya dersinde söz alıp “Öğretmenim biliyor musunuz Lut Gölü en derin göl olmaktan çıkarılmış. Meğer Portluk isminde, Lut Gölü'nden daha derin bir göl daha varmış.” deyince öğretmeni Tırtıl Bey bir an için ne diyeceğini şaşırdı.

“Belikli çok güzel bir konuya parmak bastı arkadaşlar. Lut Gölü'nün en derin göl olmadığının anlaşılmış olması bu senenin en büyük coğrafya haberi.” deyiverdi.

Tabii sınıftakiler Belikli'yi Tırtıl Bey'den çok daha iyi tanıdıklarından onun bu dersi kaynatma çabasına destek olmak için konuyu tartışmaya

başlayınca teneffüs zilinin hangi ara çaldığı anlaşılmadı bile.

Bir saniye. Mutfaktaki eğlenceli gülüşmelerin arasından farklı bir ses geldi.

“Babacığım bir tane daha çiğ börek alabilir miyim?”

Bu Belikli’nin ikizi Soyтары’nın sesi. Renkli zillerle süslü kukuletasına, fır fır bakışlarına aldanıp onu çok yaramaz ve hareketli bir oğlan sanabilirsin. Aslında Soyтары çok az konuşan, çekingen ve sessiz bir çocuktur. Ha, bir de sudan deli gibi korkar! Öyle ki banyoyu bile suyla değil, özel lifiyle yapar. İkiz kardeşler birbirlerinden ve dış görünüşlerinden bu kadar farklı mizaca sahip olmayı nasıl başarıyorlar, hayret doğrusu!

Ma aile mutfağında en çok pişen yiyecek çiğ börektir. Mat Hanım hamurun üstünden bir döndü mü hamur saniyesinde açılır. Kermit Bey de açılan hamuru parçalara ayırıp yağda kızartınca tadına doyum olmaz. Bu sabahın yıldızı pırasalı çiğ börek. Kermit Bey bayılır yeni icatlara. Bir keresinde beyaz peynirli, limonlu, kerevizli bir iç harç yapmıştı da herkes parmaklarını yemişti.

Yoksa Ma aileyi neyin gülmekten kırıp geçirdi-
đini merak etmiyor musun? Seni bilmem ama ben
Çok merak ediyorum doğrusu. Şışşt biraz sessiz ol,
kulak kabartırsak belki neler olduğunu çözebiliriz.
İşte Mat Hanım bir şeyler söylüyor:

“İlahi Belikli! Demek herkesin birbirine ben-
zediği, iki gözünün, iki ayağının, bir ağzının, iki
kolunun filan olduğu bir gezegen hayal ettin!
Sence de burası çok sıkıcı bir yer olmaz mıydı?”

iki

Hııııııııı, pııııııııı, hııııııııı, pııııııııı... Ay! Kusura bakma. Biraz fazla gürültü yaptım galiba. Mutfak sandalyelerinden birine kıvrılıverince içim geçmiş. E ama herkes nerede? Mutfak masası toplanmış, bulaşıklar yıkanmış. Salonda kimse yok. Belikli ve Soyтары'nın odasında da... Tuhaf şey doğrusu.

Balkona çıkınca fark ettim ki Ma ailesi çarşamba yürüyüşüne çıkmış. Neyse ki çok uzağa gitmemişler. Bir koşu onlara yetiştim. Ama kaçırdığım pek bir şey yok sanki. Belikli hâlen iki gözlü, iki kulaklı varlıklardan bahsediyor.

“Bakın ben bunu bir kitapta okudum diyorum size. Sahiden rüyam filan değil. Bir gün o kitabı bulacağım ve size “insan” denen varlıkların olduğunu kanıtlayacağım.”

O böyle deyince Kermit Bey ciddi bir tavra büründü:

“Elbette haklı olabilirsin kızım. Belki bir romanda böyle varlıklardan bahsedilmiştir. Ama sonuçta roman bu. Hayal ürünü yani. Ya yazarın uydurmasıysa bunlar?”

“Hayır baba hayır. Öyle bir şey değil bu. Bu kitabın yazarı da insan! Sahiden bak. Kanıtlayacağım size.”

Mat Hanım belli ki bu sohbetten biraz sıkılmış. O Kermit Bey’le Belikli kadar çok kitap okumuyor. Biraz da sıkılıyor bir şeyler okurken doğrusu. O yüzden konuyu değiştirmeye çalışıyor:

“Aaa bakın mimoza çiçekleri büyümeye başlamış. Bahar iyiden iyiye geliyor demek ki.”

Sahiden hava öylesine güneşli ve iç ısıtan cinsten ki bundan böyle aylarca havalar güneşli olacağı çok belli. Gelsin piknikler, börekler, çörekler, kekler... Immmm, en sevdiğim şeyler.

Sadece ben değil, Ma ailesinin üyeleri de gelecek bahar günlerini, yapacakları sayısız pikniği, eğlenceyi filan düşünüyor olmalı, böyle susup daldıklarına göre. Fakat o da ne? Gökyüzünde kocaman bir kara bulut görüyorum. Bu bulut eęer yağmur yağdırırsa olanları düşünë...

Olamaz! Pıt pıt pıt. İşte yağmur damlaları düşmeye başladı bile. Soyтары bir an için ne olduğunu anlayamadı. Sonra aldı mı onu bir titreme? “Ya-ya-ya-yağmur mu bu?” diyebildi zar zor. Diğerleri de çok telaşlanmıştı. Tam Kermit Bey Soyтары’yı

kucaklayacaktı ki bardaktan boşan

nırcasına bir yağmur baş

ladı. Soyтары bir yandan

aęlıyor, bir yandan da

titremeye devam ediyor

du. Kermit Bey Soyтары’nın

üstüne yağmur suyu düşme

yin diye her yerini eliyle ka

pamaya çalıştı. Hep birlikte

eve kadar yağmur altında bir

koşu tutturdular. Neyse ki

çok uzaklaşmamışlardı da yol

çok uzun sürmedi.

Kermit’le Belikli hemen evdeki tüm havluları getirip Soyтары’yı kurutmaya girişti. Mat Hanım da bir yandan Soyтары’yı öperek korkusunu dindirmeye çalışıyordu.

Neyse ki Soyтары’nın titremesi çok geçmeden dindi. Kendine gelince ilk sorusu “Şemsiyem nereye koymuştun anne?” oldu. “Bundan böyle şemsiyemi yanımdan hiç ayırmayacağım.”